

случай да си отвърне за сторенитѣ му обиди, склони да тръгне съ мене да си върнемъ. Тогава ний се оправихме въ едно тѣсно пѣтче на една кола широко, дѣто е вървѣла къмъ истокъ за село Карпучча и тръгнахме изъ него пѣтъ.

По пѣтътъ ни стигатъ съ коне още много други селяне, които отъ по-ближитѣ села по-напрѣдъ отишли въ градътъ и видѣли руската войска, та сега се завръщатъ. Азъ ги попитахъ има ли въ градътъ много войска? Тии ми отговорихъ, че има отъ 5 — 10 хиляди души и че още се чакатъ да дойдатъ; пъ тия до толкова много ни се видѣхъ, щото показватъ да сж като 20 хиляди и цѣлий градъ околорѣстъ е забиколенъ съ войска, дѣто не пускатъ да влиза въ него кой какъ завърне отъ тия които отиватъ извънъ. Подиръ ний казахме, че отивахме съ цѣль за тамъ; пъ сега, като достигнахме тая нощъ до Арабаджиево, връщаме се пакъ назадъ. Отговорихъ ни, че нѣма за какво да ходите тамъ, когато днесъ утрѣ всичката войска ще я распрснатъ за на надолу вждѣ желѣзницата. Като слѣдвахме да вървимъ май и бързичко, нѣкоп отъ селянитѣ конници, прѣстигнаха въ селото по-напрѣдъ и разказаха за разбъркванието въ Стара-Загора, и ний когато приближихме селото Карпучча, нѣщо $\frac{1}{4}$ отъ часътъ навънъ отъ него бѣхъ си испарали говедата, виждаме, че като ги карахъ да се насжтъ по полето, веднага зехъ да се връщатъ добитъцитѣ назадъ.

Съ насъ вървѣхъ доста люде, които бѣхъ ни прѣстигнали отзадъ; тии били отъ това село, и като приближихъ до говедата, прѣснахъ се къмъ тѣхъ, дѣто всякой си избираше по кефътъ добитъкъ и го караше къмъ дома си, така щото дордѣ да влѣземъ въ селото добитъкътъ се разграби по между селянетѣ и не остана нищо единъ на полето безъ новъ притежеть.

Влѣзваме съ другарътъ си въ селото *Карпучча* и отиваме къмъ селскій имъ дюкянъ, дѣто като га намѣрихме, сѣднахме та си починахме, пихме по едно кафе, и си стоимъ. Въ едно малко врѣме почти всичкитѣ селяне се събрахъ тамъ около дюкянътъ да се научятъ що и какво е станало въ Стара-Загора и селата, дѣто сж минали руски-